Ч. 11. Второк 16 (28) січня 1896. Рік VI.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция** і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Сойм краєвий.

*(14 засїданє з дня 25. січня 1896).*

По відчитаню спису петиций, котрих наспіло доси 829, підпирав пос. Незабитовский петицию громади Глїбович і Городиславич в повіті бобрецкім о запомогу для погорільців. — Пос. Брикчиньский підпирав петицию грек.-кат. капітули в Станїславові о запомогу на реставрацию катедри.

Слїдувало перше читанє внесеня пос. Осуховского в справі запомоги для заведеня „Родина Мариї“ в Лїмній. Пос. Осуховский мотивуючи своє внесенє підніс, що інтернат „Родина Мариї“ в Лїмній відповідає всїм вимогам що-до вихованя дївчат, а позаяк в турчаньскім повітї єсть всего 14 шкіл на 74 громад з населенєм 62.578 душ, а будинок і костел належачий до заведеня, не може бути докінчений з браку фондів, то бесїдник вносив ухваленє 2.000 зр. одноразової запомоги і річної запомоги для інтернату в сумі 500 зр. — Внесенє передано комісиї буджетовій.

Ухвалено концесию на побиранє мита обшарови двірскому і громадї в Сурохові та Видїлови повіт. в Сяноку.

**Справа вандрівних учителїв господарства.**

З порядку дневного слїдувало справозданє комісиї господарства краєвого о предложеню Видїлу краєвого в справі учителїв вандрівних господарства сїльского, ветеринариї і молочарства та о внесеню пос. Криштофовича. Комісия вносила:

„Поручає ся Видїлови краєвому, щоби віднїс ся до краєвої Ради шкільної в цїли узисканя призволеня уживати будинків шкіл народних в годинах пополудневих, до поучень вандрівних учителїв, з обовязком, що в тій науцї будуть брати участь хлопцї обовязані до науки доповняючої, а заразом впровадженя в житє курсів вакацийних з науки рільництва і садівництва для учителїв народних. — Поручає ся Видїлови краєвому, щоби завів переговори з ц. к. правительством що-до поношеня коштів уряджeня тих специяльних курсів. — Взиває ся Видїл краєвий, щоби старав ся виглядати відповідного чоловіка на посаду краєвого інспектора молочарства і щоби на найблизшій сесиї соймовій прийшов з відповідним внесенєм системізованя подібної посади.

Пос. Криштофович критикував орґанізацию інституциї вандрівних учителїв рільництва. Бесїдник домагав ся, щоби Видїл краєвий не лишав без контролї дїяльність тих учителїв; жадав дальше, щоби тї учителї перебували через довший час в якійсь околици і старали ся розслїдити потреби людности даної околиції. Бесїдник домагав ся, щоби до загальної проґрами науки втягнено інспекторів „Кулок рільничих“, та інструкторів Товариства управи тютюну. Під тим взглядом треба би спільно дїлати.

Пос. Сьреднявский старав ся доказати, що інституция вандрівних учителїв богато коштує, а хісна не приносить, бо учителї не інформують нарід як слїд о его потребах рільничих.

Член Видїлу краєвого Романович заявив, що все, що піднїс Криштофович вже давно дїє ся, та єсть приписане інструкциєю Видїлу краєвого. Відбували ся також спільні конференциї з „Кулками рільничими“, але нинї спільне дїланє з тою інституциєю єсть трудне, позаяк „Кулка рільничі“ війшли на иншу дорогу; они ведуть нинї екстензивну дїяльність в напрямі торговельнім. Відповідаючи відтак пос. Сьреднявскому сказав бесїдник, що критика опирає ся часто на жерелї интересованім. Бесїдник не хоче виясняти близше сеї справи, підносить лиш то, що в послїдних часах появила ся в одній часописи критика дїяльности вандрівних учителїв, але походила, як показало ся з інтересованого жерела.

Пос. Ольпіньский вносив поправку стилїстичну до 2 точки внесеня в тім напрямі, щоби додано: „до поучень вандрівними учителями“. — Остаточно ухвалено внесенє комісиї з поправкою дра Ольпіньского.

В справі **піднесеня годівлї худоби в Галичинї** ухвалено:

Сойм отвирає Видїлови краєвому кредит на 1896 р. до висоти 4.000 зр. на покритє коштів комісий лїценционуючих і вставляє ту суму до буджету краевого на 1896 р. — Сойм вставляє до буджету краєвого на 1896 р. суму 2000 зр. для ц. к. галицкого Товариства господарского на посаду інструктора годівлї худоби. — Сойм поручає Видїлови краєвому, щоби віднїс ся до ц. к. правительства з завізванєм, щоби зарядило строге придержуванє ся постанов §. 16 закона з дня 20 липня 1892 і §. 13 уступ 4 приписів виконуючих, відносячих ся до того закона.

В справі **промисловій** ухвалено: Сойм взиває ц. к. правительство, щоби видало поновно поручeнє властям політичним першої інстанциї, або яко власти промислові примушували майстрів посилати правильно термінаторів на доповняючу науку промислову.

Поручено Видїлови краєвому розслїдити справу шпиталю для дїтий в Кракові і висоту

---

11)

## БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

**ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.**

(Дальше.)

Глава осьма.

Коли Юда пробудив ся, стояло вже сонце високо понад горами. Голуби лїтали стадами у воздусї і оживляли околицю своїм лискучим пірєм. На полудневім всходї сьвітили ся позолочені вершки сьвятинї та відбивали ся прекрасно від синього ранного неба. На той знаний єму образ він і не звертав уваги. З тим більшою любовю спочивали его очи на его сестрі Тирзї, може пятнайцятлїтній дївчинї, що сидїла коло него і співала тихим голосом та приґравала собі до того на гарфі. Він слухав уважно. Коли побачила, що він вже встав, притихла, заложила руки і чекала, що він скаже.

Позаяк для лїпшого зрозуміня нашого оповіданя треба познакомити ся з нею, то представимо єї читателеви на сім місци, а заразом і додамо з історії родини Гур то, що може послужити до поясненя.

По смерти Ірода лишило ся богато таких людий, що з его ласки стали богачами. Коли таке богатство дістало ся в руки неоспоримого потомка одного з поколїнь, уважали его князем Єрусалима, відзначенє, котре забезпечало єму глубоку почесть у его менше щасливих краянів і поважанє у поган, з котрими він стояв в товариских або торговельних зносинах. До сеї кляси людий належав і батько Юди та Тирзи; він здобув собі був як в приватнім житю так і в справах публичних як найбільшу повагу і его називали князем Єрусалима. Яко богобоязливий і совістний жид був він вірний королеви та показав ся як у своїм краю так і в чужих его вірним слугою. Він їздив кілька разів яко повновласник у важних дїлах до цїсаря Августа, а той пізнавши его полюбив его і поважав. Він міг отже похвалити ся не одним дарунком, що то їх дають звичайно володїтелї своїм любимцям, щоби вдоволити своїй власній гордости, як пурпурову тоґу, стільцї із слоневої кости, золоті чаші до вина і тим подібні річи, котрих головна вартість була в тім, що они походили з руки цїсаря. — Такий чоловік мусїв бути богачем, але князь Гур завдячував своє богатство не лиш королївскій ласцї. Він був рад з закона, що зобовязував его до дїяльности; ба, замість займати ся лиш одним дїлом, мав він їх кілька разом. Богато пастирів, що на долах і по горбах аж далеко в глубину гір ливаньских пасли стада, називали его своїм паном; він оснував був доми торговельні в приморских містах і в глубині краю; з іспаньских копалень срібла — найбогатших під ту пору — привозили єму его кораблї срібло, а два рази до року вертали его каравани з далекого Всходу з великим набором шовку і всїлякого коріня. Він держав ся строго жидівских законів і звичаїв, знав дуже добре сьвяте письмо і правильно ходив до божницї і до сьвятинї. Учителїв закона, особливо же Ґіллела, поважав він дуже високо. А при тім всїм мав він і добре серце. Гостив у себе чужинців зі всїх країв; ба, фарисеї докоряли єму тим, що він нераз гостив у себе і Самаритян. Коли-б він був поганином, і коли-б був жив за Ірода Аттика, був би міг виступити яко его соперник; але він може на десять лїть перед сею другою порою нашого оповіданя погиб на мори в повній силї віку а вся Юдея оплакувала его.

Знаємо вже матїр і сина, а ось і стрітили ми одиноку доньку, як она розбудила свого брата сьпівом. Коли-ж було придивити ся обоїм его дїтем, то треба було признати, що они подібні до себе. І у Тирзи були такі самі правильні черти лиця, як у єї брата та показували такий самий жидівский тип, лиш осїнений виразом дитинної невинности, яка пробивала ся в цїлій єї уродї. В хвили, коли ми єї стрітили, мала она на собі простеньку ранну одїж; сціплена на правім плечи намітка, що звисаючи свобідно, сходила ся під лївим плечем, вкривала лиш в части єї горішну часть тїла, а рамена було зовсїм видко. Долїшна часть була оперізана поясом. На голові мала шовковий чипочок, зпід котрого було зовсїм виразно видко черти єї головки, а на нїм шовкову, богато вишивану

коштів перенятя сего шпиталю в заряд краю а поки що річну дотацию з суми 14.000 піднесено на 16.000 зр.

На внесене комісиї адмінїстрацийної ухвалено над петицією громади Коломиї о уповажнене Видїлу краєвого до ескбнтованя промеси на позичку 190.000 зр., удїлену тій громадї на будову касарень коштом фонду краєвого, перейти на тепер до порядку дневного.

В справі **признаня шпиталю в Любачеві за загальний і публичний** предложила комісия санїтарна прихильне внесене під услівями:

1) Коли чесанївска Рада повітова заосмотрить шпиталь у всї потрібні прилади і знадоби, біле та постїль на 40 лїжок; — 2) коли та Рада викаже ся леґалїзованим актом фондацийним в користь шпиталю в Любачеві, затвердженим через ц. к. Намістництво; — 3) коли ц. к. Намістництво потвердить, що льокальности шпиталю відповідають санїтарно-поліцийним приписам; — 4) наконець, коли чесанївска Рада повітова забезпечить кошти удержаня в першім півроцї.

Справу будови дороги Пивнична-Щавниця ухвалено на внесене пос. Стадницкого передати Видїлови краєвому, щоби завів переговори з дотичними репрезентациями повітовими в цїли узисканя від них відповідного удїлу в коштах будови.

Пос. Бернадзїковский інтерпелював комісаря правительственного в справі виданого окружною Радою шкільною в Коросні розпорядженя, щоби дїти підчас сильних морозів ходили до школи.

Пос. Поточек інтерпелював Видїл краєвий, чи звістний єму стан домів убогих в краю, і чи міг би доставити в тій справі яких дат. — Пос. Бойко і товариші інтерпелювали Видїл краєвий в якім стадиюм знаходить ся спір о Морске Око.

Пос. Жардецкий і товариші вносили ухвалене завізваня до правительства, щоби установило комісию для відбираня всїх достав для армії.

Пос. Мерунович і товариші вносили ухвалене завозваня правительства, щоби призволило садити тютюн в тих громадах коло Винник в повітї львівскім, де єсть відповідний ґрунт до того.

Пос. Кремпа інтерпелював комісаря правительственного в справі предложеня Ради державній проєкту примусової асекурациї. — Пос. Вуйцїк і тов. інтерпелювали комісаря правительственного в справі надужить при виборах, яких допускав ся комісар Добровольский в Холержинї повіта краківского.

## Перегляд полїтичний.

N. fr. Presse піднесла закид, що президент мінїстрів ґр. Баденї, занявши в справі утвореня национальних курий в Чехії вижидаюче становище спротивив ся своїй проголошеній засадї що правительство хоче вести а не бути веденим. На то відповідає Fremdenblatt, що правительство може брати на себе одвічальність лиш за акцию, підняту в порозуміню з правительством; тимчасом акцию в справі утвореня курий национальних розпочали Нїмцї без порозуміня з правительством Правительство стоячи на становищи інтересів цїлої держави, мусить бути паном своїх чинностий, коли остаточно замість дїйстно вести не хоче бути веденим. Fremdenblatt заявляє, що о якихсь трансакциях з Молодочехами нема і бесїди, завіряє Нїмцїв о як найбільшій прихильности правительства для них і каже, що они не можуть домагати ся нїякої акциї без відповідного приготовленя терену.

До Pol. Corr. доносять з Петербурга, що в тамошних, звичайно добре поінформованих кругах розійшла ся чутка, що в недалекій будучности, а іменно при нагодї коронациї царя, треба сподївати ся царского указу, розширяючого значно свободу праси. — Правительство росийске вставило до буджету на 1896 р. вісімнайцять мілїонів рублїв на будову кораблїв воєнних.

---

Мінїстер для кольоний, Чемберлен, виголосив в Бермінґемі на пирі бесїду полїтичну, в котрій заявив, що положенє в Африцї і Америцї поправило ся, але стан річий у Вірменії грозить небезпечностию і єсть ганьбою для Европи. Наконець висказав Чемберлен надію, що конфлїкт з північною Америкою буде незадовго залагоджений.

---

Король Менелик дозволив полковникови Ґаллїяно вертати з войском свобідно з Макале. Рас Маконен і Рас Аллула супроводжають єго. Межи проводирами з Тіґре і Шоанцями настало з тої причини велике невдоволенє. Менелик домагає ся, щоби Італїянцї визначили як найскорше повномочників для заключеня мира.

## Новинки.

*Львів дня 27 сїчня 1896.*

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало офіцияла почтового Едмунда Ропфа управителем почти в Збаражи.

**Є. Е. п. Президент Мінїстрів** гр. Казим. Баденї приїде нинї пополудни до Львова, щоби взяти участь в соймових працях. Є. Е. п. Президент застеріг ся, щоби не було нїяких офіцияльних привітів, длятого урядники не будуть єму представляти ся. Натомість в середу о годинї 11 перед полуднем буде п. Мінїстер удїляти приватних авдиєнций в бюрі Є. Е. п. Намістника. Разом з п. Президентом Мінїстрів приїде до Львова і п. Мінїстер скарбу др. Білиньский. Дрови Білиньскому будуть представляти ся власти, корпорациї і т. ин. ві второк о годинї 10-ій перед полуднем в бюрі Є. Е. п. Намістника. Приватних авдиєнций буде удїляти п. Мінїстер в четвер від години 2 до 5 по полудни в бюрах президиї краєвої дирекциї скарбу. Ві второк вечером видає Рада міста Львова в ратуши великий равт в честь пп. Мінїстрів.

— **Члени читальнї „Руской Бесїди" в Рогізнї** коло Чернівцїв прислали до „Буковини" письмо, з котрого цїкавійша вістка така: В Рогізнї єсть не лише читальня, а й Власна поміч. Та члени

---

хустку. На пальцях мала перстенї, в ушах ковтки, а на раменах і на кістках обручики з ланцушками, висаджувані перлами. Кінчики бров і пальцїв були помальовані. Волосе спадало довгими косами на плечі, а з кождого боку лиця, саме перед ухом, виставав кучерик. Годї було не признати, що она принадна, дрібонька і красна

— Дуже красна, моя Тирзо! — відозвав ся брат.

— Пісня? — спитала она.

-- І пісня і тота, що єї сьпівала! — Нагадує якусь грецку. Де ти єї научила ся?

— Пригадуєш собі того Грека, що тамтого місяця сьпівав в театрі? Казали, що він був на дворі Ірода і єго сестри Саломи. Він виступив був зараз по боротьбі, підчас коли ще в цїлім театрі були крики; але ледви став сьпівати, як зараз зробило ся так тихо, що було чути кожде слово. Від него я й научила ся.

— Але він сьпівав по грецки!

— А я по єврейски.

— Отже тому я і гордий з моєї сестрички. Може ще знаєш яку так само красну пісню?

— Та й не одну, але оставмо їх тепер. Амра післала мене, щоби тобі сказати, що она принесе тобі снїданок тут на гору. Отже не потребуєш іти на долину. — Повинна би вже прийти. — Она каже, що ти слабий, бо ти вчера мав якусь пригоду. — Що то було такого? Розкажи менї, щоби я могла помогти Амрі привести тебе до здоровля. Она знає ся на всїх єгипетских лїках, але они всї не помагають. Зато я знаю богато арабских лїків, котрі....

— Ще менше помагають, як єгипетскі — відповів він покивуючи головою.

— Так гадаєш? Ну, я не буду з тобою перечити ся — відповіла она, поправляючи щось пальцями коло лївого уха. — Але ось тут я маю щось, що далеко певнїйше і лїпше — амулет, що походить, бачу, від якогось арабского знахоря і вже — не знаю від коли — єсть в нашій родинї. Подиви ся, напись від довгого ужитку вже зовсїм стерла ся.

Она подала єму ковток. Він взяв єго від неї, а кинувши лиш оком на него, віддав їй назад.

— Я би єго, Тирзо, не уживав, хоч би менї приходило ся умирати. Такі річи то останки з поганьскої віри і вірующим дїтям Ізраїля заказані. На, возьми собі єго назад, але не роби з него нїякого ужитку.

— Заказані? Коли бо нї! — відповіла она. — Мама нашого тата носила сей амулет що суботи через цїле своє житє. Він вилїчив — не знаю вже кілько, але бодай трох недужих. Та він вже і затверджений: Ось знак рабіна.

— Я не вірю в амулети.

Она здивована, видивила ся на него.

— Що би на то сказала Амра?

— Амри родичі були Єгиптияни.

— А Гамалиіл?

— Він називає то безбожним поганьским звичаєм.

Тирза стала якось сумнївно оглядати той ковток.

— А що-ж менї з ним робити?

— Носи єго люба сестричко! Він тобі до лиця і підносить твою красу, хоч тобі того не потреба.

Она вдоволена вложила ковток знову в ухо.

В тій хвили увійшла Амра і принесла на кружку миску до умиваня, воду і ручники. А що Юда не був фарисеєм, то і не довго мив ся. Коли умив ся, служниця вийшла, а Тирза взяла ся чесати брата. Коли якийй кучер уложила так, що то їй сподобало ся, казала зараз дивити ся братови у металеве зеркальце, котре звичаєм жидівских женщин носила за поясом. Тимчасом розмавляли обоє дальше.

— Подумай собі, Тирзо, я іду в сьвіт!

Она аж руки опустила, так налякала ся.

— В сьвіт? — Коли? — Куди? — Длячого?

Він розсьміяв ся. — Аж три питаня нараз. Яка ти цїкава! Відтак став він поважний і додав: Ти знаєш, що закон вкладає на мене обовязок вибирати собі якесь званє. Наш добрий тато дав менї під сим взглядом найлїпший примір. Та-ж і ти би мною погорджала, як би я плоди єго пильности і труду марнував в неробствi. — Піду до Риму.

— То й я піду з тобою!

— Ти мусиш лишити ся при мамі. Коли підемо обоє, то она умре.

Лице єї вкрив якийсь сум.

— Жаль менї того! — Але хиба-ж тобі конче іти? Можеш прецї тут в Єрусалимі всего научити ся, чого потреба купцеви — коли то у тебе на думцї.

— Я о тім не думаю. Закон не жадає, щоби син вибирав таке саме званє, як і єго батько.

— А чим же ти хочеш стати?

— Вояком! — відповів він якось вже гордо. Очи Тирзи зайшли сльозами.

— Та-ж тебе убють!

— Коли божа воля. Чейже не всїх вояків убивають.

— Ми такі щасливі разом. Не іди, брате!

— Вітчина не може позістати завсїгди такою, якою єсть. Та й ти незадовго нас покинеш.

— Нїколи!

— Незадовго прийде якийсь князь Юди або якого иншого поколїня і забере мою Тирзу з собою, щоби она стала блеском иншого дому. — А що тогди стане ся зі мною?

Тирза лиш на то розплакала ся.

— Війна то ремісло — говорив він дальше. А щоби єго добре вивчити ся, треба перейти єго школу. Найлїпшою же школою воєнною єсть табор.

— Чей же не будеш за Рим воювати?

— То й ти не навидиш Рим? — Як то цїлий сьвіт єго ненавидить! Але я, Тирзо, буду за Рим воювати, щоби научити ся воювати против Риму.

— Коли-ж ти хочеш вибирати ся в дорогу?

сих товариств розуміють солідарність між собою так, що помагають собі взаїмно в потребі. Василеви Ґаврилцеви, членови читальнї, висапали иньші члени дві фалчі (4 морґи) кукурузів; а коли Ця Меленка заслаб, то члени читальні зибирали всю его фасолю, біб, коловаґні, бураки і гарбузи і за один день зачистили, що було, і звезли Меленцї до дому. Розуміє ся, люди дуже тому дивували ся, а Меленка тїшив ся і дякував. Певна річ, що оттака взаїмна поміч буде тримати членів читальнї разом.

— **Процесовичі.** В селї Г. спорили два селяни за стежку, котра провадила поміж їх обійстями в поле, з чого нарешті прийшло до процесу; кождий з них твердить, що та стежка то его власність. По довгих короводах і тяганинах, котрі не одну сотку коштували, признано стежку одному на власність, а другому признано право ужитку тої стежки. Недавно тому хотїв властитель відкупити від свого сусїда право ужитку тої стежки, і при розслїдї громадского пляну і книг ґрунтових виказало ся, що стежка не була нїколи власностю приватною, а тілько — громадскою. Так ті два селяни стратили за нїщо цїлі сотки.

— **Легковірність.** До властителя реальности на Замарстинові, Йосифа Гульки, зголосив ся якийсь Войтїх Майкшаковский і виказав ся листом, в котрім его знакомий з Кракова Йосиф Ґолембйовский просить его, аби він винайшов для него якого „порядного чоловіка, котрий би за 15.000 зр. запевнив ему мешкане і їду до смерти, бо хоче мати на старість спокійний кутик“. Гулька дав тому Майкшаковскому кілька зр. на дорогу до Кракова, щоби привіз того знакомого. Два дни пізнїйше одержав Гулька лист з Кракова від Майкшаковского, в котрім тойже доносить, що інтерес не удав ся, бо той Ґолембйовский виїхав вже до Росиї. Однако вчера стрітив Гулька Майкшаковского у Львові і то викликало у него підозріне, що его просто обманено. Став розвідувати і дізнав ся, що Майкшаковский цїлком не виїздив зі Львова, а лист написав тут у Львові та передав одному робітникови, що їхав до Кракова, аби его там кинув до почтової скринки. Майкшаковского арештовано і найдено при нїм множество паперів і листів, що служили ему до такого зарібку як з Гулькою.

— **Громада Закомаре**, в золочівскім повітї, виарендувала від свого дїдича п. О. Салї коршму та пропінацию і в Бозї надія, що ту коршму закупить на власність. Коршма переведена на лад християньский: посьвящена, в нїй образи сьвятих, нїхто там в шапцї не сидить. В тїй коршмі находить ся і склеп громадский.

— **Який буде 1896 рік?** Звістний метеорольоґ Матіє дає такий вигляд погоди в 1896 роцї: Рік буде мірно вогкий і більше теплий, як холодний. Весна буде з початку бурлива і холодна, лїто горяче, осїнь погідна, суха а зима мірно зимна але дуже снїжна. Після довголїтних досьвідів в такі лїта був урожай збіжа і грави по більшій части середний, а в західній Галичинї нераз навіть добрий. Мірні морози в сїчни мають тревати до 6 лютого, відтак має наступити зміна.

— **До чого доводить пияньство!** В селї Вичківцях в повітї чортківскім — як пишуть звідтам — лучили ся сего місяця аж дві пригоди смерти, котрих причиною було пияньство. Каспер Пінкась, робітник сира швайцарского у п. Целецкого, пішов скупатись до горальнї, а по купели потягнув стаканець на добрий апетит, відтак за здоровле всїх налогових пияків. Вертаючи до робітнї т. зв. „сировнї“, став на відпочинок напротив палати п. Целецкого, роззув ся і взяв скидати з себе одежу, навіть біле, і нагий положив ся на снїгу заткнувши голову в корч. Люди знайшли Пінькасову одежу порозкидану, а оподалеки і его закостенїлого. Полишив жінку і двоє дїтий без поля і без хати. За небіщиком арендар Дудь Пявкес дуже жалує, аж трубить, бо й справдї небіщик був дуже правий на его кишеню. — Знов же Ясько Марцїнів, котрий з-часта відвідував Дудя і шумний вертав до дому, виліз 5-ого с. м. пяний на піч і зарізав ся. В короткім часї Дудь утратив другого „спомагательного“ члена.

— **Богатскі вибаги**. В Парижи викликало велике враженє замовлене біля американьского мілїонера і видавця ґазети New-York Herald, Ґордон-Беннера. Він казав собі вишити ріжне біле, котрого одна штука коштує 350 — 450 франків. Біле зроблене з найгарнїйшого шовку, на який здобули ся лїонські фабрики. Мілїонер замовив з кождого біля по 12 штук і заповів дальші замовленя, коли ему вибір сподобає ся. В Парижи вже дожили таких замовлень, але від женщин; перший раз допускає ся такої немірної розкоши мужчина.

— **Втомлені житем.** В віденьскій дїльници Оттакрінґу забив робітник Урбанек свою любовницю Ольбріхівну кідькома ударами сокирою, а опісля підрізав собі горло. Цїла сцена дїяла ся в хатї Ольбріхів; родичі хотїли свою доньку ратувати, але було вже за пізно. — В Білгородї хотїв Ґалле, знаний з своеї подорожи навколо сьвіта в тачцї, повісити ся, але его намір спостережено ще в час і уратовано его. Ним заопікував ся францускиий амбасадор. — В Празї кинули ся дві женщини в Молдаву. Перед своїм вчинком они сердечно поцїлували ся, і обнявши ся кинулись в ріку. На березї лишили они два листи, з котрих виходить, що обидві дївчини полюбили одного мущину. Він обидвом обіцяв женитьбу, і обі обдурив; отже они пересьвідчившись о его невірности, рішили ся спільно вмерти.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Букарешт** 27 сїчня. Мінїстер справ внутрішних Флєва подав ся до димисиї одержавши попередно пагану від парляменту, котрий ухвалив оногди президентови мінїстрів Стурдзі вотум довіря по его заявленю, що межи ним а Флєвою нема згоди.

**Софія** 27 сїчня. Кажуть, що кн. Фердинанд має сими днями станути в Римі; приїзд его стоїсь в звязи з переходом кн. Бориса на православіє.

**Константинополь** 27 сїчня. Конзулярні репрезентанти великих держав, що підняли ся посередничити межи ворохобниками в Цейтунї а турецким правительством приїхали вчера до Мараша.

**Рим** 27 сїчня. Король підписав вчера декрет, котрим в кольонїї африканьскій Ерітреа і належачих до неї областях заводить ся стан военний і войско одержує повну власть.

**Софія** 27 сїчня. Удержуєсь упорно чутка, що мінїстерство має подати ся до димисиї. — Президент мінїстрів заявив оногди в клюбі своеї партиї, що хрестини кн. Бориса після православного обряду відбудуть ся ще в часї теперішної сесиї парляменту.

## Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

**Відходять до**

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11· | 4·55 | 10·25 | 6·45 | — |
| Підволочиск | — | 1·56 | 5·46 | — | 9·50 | 10·20 | — |
| Підвол. з Підзам. | — | 2·10 | 6· | — | 10·14 | 10·44 | — |
| Черновець | 6·15 | — | — | 10·30 | 2·40 | — | — |
| Черновець що по неділка | — | — | — | 10·35 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 5·25 | 9·33 | — | 7·38 |
| Сколього і Стрия | — | — | — | — | — | 3·00 | — |
| Белзця | | | | 9·15 | 7·10 | | |

**Приходять з**

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·22 | 5·10 | 8·40 | 7·00 | 9·06 | 9·00 | — |
| Підволочиск | 2·25 | 10·00 | — | 8·25 | 5·00 | — | — |
| Підвол. з Підзам. | 2·13 | 9·44 | — | 8·12 | 4·33 | — | — |
| Черновець | 9·50 | — | — | 1·32 | 7·37 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 6·17 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 12·05 | 8·10 | 1·42 | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 9·16 | — | — | — |
| Белзця | | | | 8·00 | 4·40 | | |

**Числа підчеркнені,** означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

---

В сїй хвили почули ся кроки Амри.

— Тихо! — відозвав ся він; аби она не довідала ся о моїм намірі.

Вірна служниця принесла снїданок і поставила перед них обоє. Як-раз вмочили они кінцї своїх пальців в посудину з водою, коли якийсь крик на улици звернув їх увагу. Они стали надслухувати і почули военну музику, котра несла ся від пївнїчної сторони дому.

— Войско з преториї — відозвав ся він. — Треба подивити ся!

В найблизшій хвили перехилив ся він позя примурок, зроблений з цегли від пївнїчної сторони криші. Так задивив ся, що й не видів, як Тирза приступила до него і поклала єму руку на плече. Аж до башти від кріпости Антонїї на всходї могли все добре видїти. Почерез улицю, не ширшу як десять стіп, були пороблені мости, котрі стали заповняти ся подібно, як і криші, людьми, котрих звабила музика. Та й яка то музика — то трубили лиш труби, а до того пищали деревлянні дутки. По хвили показав ся похід, а брат і сестра могли вже добре єму придивляти ся. Насамперед поступала передна сторожа, по найбільшій части широцарі і лучники, що машерували довгими відступами по собі; відтак піший віддїл з великими щитами і довгими списами; за тими слїдували музики, потім їхав сам один якийсь офіцир, за котрим поступав кінний віддїл яко его прибочна ґвардия, дальше знову піший віддїл тяжко узброєних вояків, що машерували один при другім і займили цїлу улицю від мура до мура, сим десь і кінця не було.

Здоровенний вигляд вояків, ритмічні рухи їх щитів, що подавали ся то на право, то на ліво, блеск лусок, пряжок, панцирів і шоломів, китиці з пер, хоругви і списи — все то зробило на легко зворушливого молодця таке враженє, яке можна скорше відчути, як описати. Передовсім дві річи дуже заняли були его увагу. Насамперед орел леґії; був то позолочений образ на кінци жердки. Він знав, що тому орлови віддавано честь як богови, коли его виносили з башти з того місця, де він стояв. Другим, що его дуже інтересувало, то був той офіцир, що їхав сам один по серединї колонни. Він їхав в повній зброї, але з відкритою головою, а замість шолома мав лавровий вінець. З боку звисав єму короткий меч, а в руцї держав звиток паперу нїби булаву. Єго кінь мав замість сїдла пурпурове сукно, а его поводи були вишиті золотом і зарублені шовком.

Коли той чоловік був ще далеко, побачив Юда, що коли він надходив, людий, що на то дивили ся, брала злість. Они вихиляли ся далеко поза примурки криш, або таки ставали з боку на улици та грозили кулаками до него. Ішли з криком за ним або плювали з мостів на него, коли він переходив. Жінки кидали навіть сандалами за ним, і то так добре, що таки цїлили в него. Коли глота наблизила ся можна було таки добре той крик зрозуміти: Розбійнику! Тиране! Пес! Проч з Ізмаілом! Верни нам назад Анну.

Юда добачив добре, що той чоловік не був на то все так рівнодушний, як его цїле войско. Він споглядав грізно і понуро, так, що аж ляк брав від него. По лавровім вінци на его голові пізнав Юда, що то був Валєрій Ґратус, прокуратор Юдеї. Єму стало жаль Римлянина. Коли той дохолив до рога дому, вихилив ся Юда поза примурок, щоби его лїпше видїти. При тім спер ся рукою на якусь цеглу. Она була случайно розломана, чого він доси не видів. Під напором кусень від неї урвав ся і злетїв. Молодця взяв нараз великий страх. Він витягнув руку, щоби зловити цеглу, а то здавало ся, як би він еї кидав. Не зловив і цегла упала. Він крикнув на весь голос. Вояки з ґвардиї глянули в гору, а так само і прокуратор; аж ось той кусень цегли упав єму на невкриту голову — і він повалив ся з коня як неживий.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.